

Druhá kapitola

Čekárna zase praskala ve švech. Takhle to od otevření salonu chodí každé odpoledne. Dnes tu sedí ryšavá paní s neposedným jorkšírským teriérem na klíně. Jiná paní váží na psí váze svého kníračce. Urostlému pánovi leží u nohou kolie a nervózně oddechuje. Na poslední židli seděl hubený pán

v černých brýlích. Neustále sebou vrtěl. Potom si dal nohy křížem a nervózně podupával botou.

Za recepčním pultem nikdo nestál. Teta Jana si zatím nenajala nikoho na výpomoc.

Děvčata se postavila ke stěně a trpělivě čekala. Gabriela si vzala ze stolku časopis o psech a začala si číst. Mája dloubla loktem do Katky a ukázala bradou na pána sedícího stranou. „Greyhound. Stoprocentně,“ zašeptala. Byla to jejich oblíbená hra. Viděly nějakého člověka a jmenovaly psí plemeno, kterému se nejvíc podobá.

Katka se zachichotala a přikývla. *Ano, tohle je vyložený greyhound.*

O několik minut později vyšla z česací místnosti teta Jana. Měla na sobě růžový plášť a vlasy si stáhla do culíku. V náruči nesla hubeného whippetu, což je chrt o něco menší než greyhound.

„Hodná,“ domlouvala mu. „Vidíš, že stříhání drápků nebolí. Příště už nebudeš tak vystrašená.“

Podala fenku hubenému pánovi.

Katka s Májou se na sebe podívaly a usmály se. „Těsně vedle!“ prohlásila Katka. Pán sice nemá greyhonda, ale whippet se mu velmi podobá, takže Mája nebyla daleko od pravdy.

Gabriela se zatvářila nechápavě. „Později ti to vysvětlím,“ slíbila Katka.

„Všechno proběhlo v pořádku?“ staral se hubený pán a nakrčil nos. „Jste si jistá, že Míla nestrádala?“ Zastrčil si fenku pod paži a druhou rukou si popostrčil brýle, které mu klouzaly z nosu.

Na krku mu nervózně poskakoval ohryzek, jak opakovaně polkl.

„Ani v nejmenším,“ ubezpečila ho teta Jana a chlácholivě ho poplácala po paži. „Sotva jsme začaly, okamžitě se uklidnila.“

„Ano, ano. Samozřejmě.“ Muž si znovu odkašlal. „Nechápu, proč je pořád tak nervózní. Dobře, děkuji vám. Na shledanou.“

Teta Jana přivítala trojici dívek širokým úsměvem a mávnutím ruky je zvala dál. Místnosti na česání vévodily dva pracovní stoly a dva sušáky. Na příručních stolcích stály košíky s kartáči, nůžkami, holicími strojky, lahvičkami šamponu a dalším vybavením.

Zavřela dveře, klesla na židli a zhluboka si povzdechla.

„Poprvé za celý den sedím!“ svěřila se. „Lidé a jejich psi tu stojí frontu od chvíle, kdy jsem ráno otevřela. Telefon se může uzvonit.“

V tom okamžiku se ozval – jako na zavolanou. „Není to báječné?“ zvolala teta Jana a zamávala pěstí ve vzduchu.

Dívky se rozesmály.

„Takže, Kačko,“ obrátila se Jana ke své neteři, „jsem opravdu ráda, že mi můžeš s kamarádkami zase pomoci. Určitě na mě máte dost času? Nechci, aby se na mě vaši rodiče zlobili, že kvůli mně zanedbáváte školní úkoly.“

„Času máme spoustu,“ potvrdila Katka. „Tenhle týden můžeme po vyučování přijít každý den. Že jo, holky?“

„Jasně,“ přisvědčila Mája.

Gabriela přikývla a zatahala se za konec copu.

„Výborně! Povím vám něco o novém šteněti.“ Teta si vhodila do pusy žvýkačku. „Miky je tříměsíční šeltie – šetlandský ovčák. Protože se jedná o pasteveckého psa, projevuje se u tohoto plemene naháněcí instinkt. Tihle pejskové byli

zvyklí shánět ovečky do stáda, proto rádi běhají a těší je mít všechny své kamarády pěkně pohromadě. Nejsou velcí, zato jsou přátelští, věrní a velmi citliví. Běda, Mikyho majitel, odjel navštívit nemocnou babičku. Povídal, že Miky potřebuje hodně pohybu. Baví ho běhat a hrát si.“ Povytáhla obočí a vyfoukla růžovou bublinu. „Co vy na to, holky?“

„S radostí ho budeme venčit, teto Jano,“ vyhrkla nadšeně Katka.

„Super!“ Jana vyskočila ze židle. „Pojďte, představím vás.“ Rozpustila si vlasy a zase si je sčesala do upravenějšího culíku. Zamířily zpátky do čekárny.

Žena s jorkšírským teriérem se postavila. „Teď jsme na řadě my?“ zeptala se a její pesek zaňafal.

„Hned jsem zpět, paní Pokorná,“ usmála se teta.

Paní Pokorná něco zabručela a zase si sedla. Její teriér vyštěkl.

„Nechcete tu svoje psy zatím nechat, než se jim budu moct věnovat?“ zeptala se teta zbylých dvou zákazníků. „Mám tu pěknou prostornou psí čekárnu, kde si mohou odpočinout, než na ně přijde řada.“

Muž s kolyí zavrtěl hlavou. „Děkuji, ale radši si počkám.“

„Co Max?“ oslovila teta ženu s kníračem. Ta se podívala na hodinky a souhlasila. Slíbila, že se vrátí za dvě hodiny.

Teta Jana požádala Máju, aby převzala Maxovo vodítko a společně vyrazily do místnosti denní péče, která ležela vzadu. Byla hodně velká a jednu ze stěn lemovaly čtyři psí kotce. Také tu byl ohrazený prostor, připomínající psí hřiště.

„Tam dáme Maxe,“ nařídila teta Jana.

Mája odvedla knírače do ohrádky a odepnula vodítko. Potom ucouvla a zavřela za sebou dvířka. Max se rozběhl k misce s vodou a napil se z ní. Nato důkladně ohrádku očichal. Vrtěl při tom ocasem. Nakonec odběhl k pelíšku, stočil se na něm do klubíčka a usnul.

Katka si mezitím stačila všimnout Mikyho. A Miky si všiml jich!

Dívky i s tetou Janou k němu spěchaly, aby se s ním přivítaly. „Ten je ale sladký!“ rozplývala se Gabriela.

„Nádherný pejsek!“ přidala se Katka.

Štěně mělo takovou radost, že vrtělo nejen ocáskem, ale celým tělem.

„Mně se líbí jeho srst,“ oznámila Mája. „Má pěknou barvu.“

„Ano,“ souhlasila s ní teta Jana. „A zůstane takhle pěkná, i když se změní. Šeltie s přibývajícím věkem tmavnou, jak štěňata rostou.“